

ger; nemlig Forældremyndigheden over Børnene, udenfor Forslaget, idet dette Spørgsmaal er taget op i det Lovforslag om Umyndighed og Værgemaal, som samtidig fremsættes. Reglerne herom er noget forskellige fra de tidligere foreslaaede.

I øvrigt er der den Hovedforskel mellem dette Forslag og det tidligere, at det, hvad Spørgsmaalet om Ægteskabets Stiftelse angaar, overlades til Parterne, om de vil have borgerlig eller kirkelig Vielse; det staaer Parterne frit, hvilken af de to Maader de ønsker at indgaa Ægteskab paa. Naar de indgaa Ægteskabet borgerligt, er der aabnet dem Mulighed for at faa en kirkelig Velsignelse, efter at den borgerlige Ægteforening af retsstiftende Art er sket. Vi har altsaa ikke opretholdt Reglerne om den tvungne borgerlige Ægteforening; men har tværtimod indført frit Valg.

Bortset fra dette, som er Hovedspørgsmaalet, er Betingelserne for at indgaa Ægteskab nogenlunde de samme; dog kan mærkes, at vi har været noget mildere med Hensyn til nogle af Betingelserne, navnlig for saa vidt angaar Spørgsmaalet om, hvilke Slægtskabsgrader der udelukker fra Ægteskab. Den nuværende Lovgivning har den i Nutidens Øjne abnorme Regel, at en Mand ikke maa gifte sig med sin Broders Enke uden Tilladelse, medens derimod en Kvinde har Lov til at gifte sig med sin Søsters Mand uden Tilladelse. Det er noget mærkeligt, og derfor behandlede man i det tidligere Lovforslag de to Tilfælde ens ved at sige, at man ikke i noget af de to Tilfælde maatte gifte sig uden Tilladelse. Vi har ment, det var nok saa konsekvent at sige, at i begge Tilfælde maa Ægteskab være tilladeligt. Derimod har vi selvfølgelig ikke rørt ved Forbudene mod Ægteskab mellem beslægtede i op- og nedadstigende Linie eller mellem besvogrede i op- og nedadstigende Linie, idet den almindelige Følelse modsætter sig, at der i disse Tilfælde gives Tilladelse til Ægteskab. Paa den anden Side maa det dog indrømmes, at der ved Svogerskab i op- og nedadstigende Linie undertiden er forekommet Tilfælde, hvor den almindelige Bevidsthed har fundet det urimeligt, at de paaagældende ikke skulde have Lov at indgaa Ægteskab. I

den Tid, jeg har været Minister, har der været to saadanne Tilfælde; der har i og for sig foreligget flere Tilfælde, men i de to Tilfælde, jeg tænker paa, var Forholdet det, at der kom Deputationer fra Befolkningen med Anmodning om at tillade Ægteskabet, fordi man fandt, at det i disse Tilfælde var unaturligt, at de paaagældende ikke maatte indgaa Ægteskab. Derfor har dette Lovforslag fastholdt den almindelige Regel, hvorefter saadanne Ægteskaber ikke er tilladt, men aabnet en lille Ventil til i visse Tilfælde, hvor Ægteskabet ikke vilde støde an mod den almindelige Følelse, at tillade det.

Med Hensyn til Opløsning af Ægteskabet er der ligeledes en Forskel, idet vi har ment at maatte være noget strengere i den Henseende, end man har været i det tidligere Lovforslag. Medens der tidligere var foreslaaet en Separationstid af 1 Aar for det Tilfælde, at Ægtefællerne var enige om at ønske Skilsmisse — det skulde være tilstrækkeligt —, har vi ment, at det var en vel kort Tid, og vi har derfor forlænget Separationstiden til halvandet Aar. Men det er et Spørgsmaal, der maa diskuteres her i Rigsdagen. Jeg haaber, vi skal kunne blive enige. Eventuelt vil man ogsaa her kunne indføre en Sondring mellem de Tilfælde, hvor der er Børn, og de Tilfælde, hvor der ikke er Børn, idet man af Hensyn til Børnene kunde kræve, at Separationstiden skal være noget længere, hvor der er Børn. Selve Spørgsmaalet om Opløsning af Ægteskabet bliver nu i større Grad lagt hen til Domstolenes Afgørelse, saaledes at Spørgsmaalet kun kan afgøres af Administrationen, naar begge Ægtefællerne er enige; hvis derimod den ene af Parterne ikke giver sit Samtykke til, at Spørgsmaalet afgøres af Administrationen, skal det ind for Domstolene. Alle ønsker jo, at den Slags vigtige Spørgsmaal kommer for Domstolene. Dog har vi ment, at naar begge Parter var enige om, at Afgørelsen skulde ske ved Administrationen, var det heldigst, at de fik denne lette Adgang til at faa Ægteskabet opløst. Kommer Spørgsmaalet nemlig frem for Domstolene, vil det, saaledes som vor Retspleje nu er indrettet, sige, at Afgørelsen sker for aabne Døre, og at det staaer Pressen frit for at skrive